

IV b¹
Kopial

VID VESTERHAFVET

Karl
af Arvid Wikström

Lo. Litt.
Nov.
Raps.

[Wikström, Karl Arvid]

Sjutton exemplar

Köbenhavn

Adolph Heymans boktryckeri

1893

Så hade jag då nått Jyllands nordsjökust, dit jag sedan många år önskat komma.

Jag gick till hafvet.

På den af sommarsolen brända heden hvisslade och drillade tjungpiparen. Längre fram, då det bar tungt upp för, böjde vinden oupphörligt strandhafrens stänglar åt öster, vaggade margräset fram och åter samt stänkte grände sand öfver mig.

Jag steg ut för de grågula klithöjderna och vandrade på den breda, flata strandbädden mellan dem och hafvet, som med skummande böljekammar öfver de tre kustrefcen rullade in mot sanden.

Dagen var något töcknig. Himmelen öfver mitt hufvud tycktes stälbil med digra, nästan stillastående skyar, till dess den mot vester gick öfver i mörkgrått för att längst vid syranden ena sig med rött i violetta färgskiftningar. I luften seglade fiskmåsar kors och tvärs.

Och mina blickar irrade öfver hafvet som — blekt af längtan — stormade mot sitt mål att söka famna det.

Då tänkte jag på dig.

Och vågorna sortade och brusade och dånade : « Att lefva är att älska. Att älska är att lefva. »

Men den sönderrifna klitten ångslades och vändades. Hon var trött och remodig och följde mig att hon var härjad af hafvets våldsamt.

« Den tid jag var oskyldigt lycklig », sade hon, « värnade jag min glada frihet. Men hafvet tog mig och gjorde mig säll och osäll. Nu är min enda tröst att hvad jag skänkt det af mig själf — den vida sandstranden — skiljer oss åt. »

Då hvisslade de vackra, blekgröna grästufvorna, som hade sina fina rötter djupt i klittens barm : « Nej, mor, du menar det ej. Sanden nere vid böljorna är liksom vi ditt eget barn och ditt allra käraste. Och det är dig så ljust när det smekes af sin far. Och då vi, stackars, höra ditt hjärtas slag, veta vi att du längtar efter hafvets stora kärlek. Nu är det höst, mor. Nu blir du snart lycklig igen. »

Då darrade klitten.

Jag förstod det, ty jag kom att tänka på huru vinterstormarna skulle föra hafvet ända in i klittens famn.

Männe hon tränade derefter?

Jag grubblade på hur underligt lifvet är och mindes å nyo dig.

Men vågorna mumlade : « Att älska är att lefva. Att lefva är att älska. »

IV b'
Kopsæl

VID VESTERHAFVET

Karl
af Arvid Wikström

So. litt.
Nov.
Kops.

[Wikström, Karl Arvid]

Sjutton exemplar

Köbenhavn

Adolph Heymans boktryckeri

1893